

Nogle af udvalgets spørgsmål til velfærdsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålene og velfærdsministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra V, DF og K.

Spørgsmål nr. 20:

Vil ministeren oplyse, om det er frygten for kommunernes krav om økonomisk kompensati-on, der er årsagen til, at målgruppen ikke afgrænses med større klarhed end foreslået, og hvad er i den forbindelse ministerens skøn over de kommunale besparelser som følge af den praksis, der har udviklet sig siden sommeren 2007?

Svar:

Formuleringerne i selve lovforslaget og i udkastet til ny bekendtgørelse skal ses i nøje sammenhæng med formålet med lovforslaget.

Det er alene formålet med forslaget at sikre, at den kommunale praksis bringes tilbage til det, der var gældende før sommeren 2007. Hvis der foretages yderligere ændringer i formuleringen af reglerne, vil det være overordentligt vanskeligt at sikre, at der ikke sker udvidelser af personkredsen for merudgiftsydelsen i forhold til det før sommeren 2007 gældende, hvilket ikke er formålet med nærværende ændring.

Der foreligger ikke oplysninger, der kan isolere de kommunale besparelser som følge af kommunernes ændrede praksis siden sommeren 2007.

Spørgsmål nr. 23:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 24. oktober 2008 fra Rasmus Michelsen, jf. L 15 bilag 7.

Det er glædeligt at Karen Jespersen har valgt at sætte fokus på Servicelovens § 100 og praksis omkring kommunernes tolkning af denne. Som socialrådgiver med § 100 som primært arbejdsområde, må jeg appellere til at der i stedet for minimale ordlydsændringer igangsættes en total omskrivning af bekendtgørelse og vejledning til § 100.

Ved denne omskrivning bør man inkludere en meget mere præcis beskrivelse af følgende:

– Hvornår er en funktionsnedsættelse indgribende i hverdagen? Er det når foranstaltninger som fleksjob og revalidering er igangsat eller bør denne beskrivelse bortsortere alle ikke-førtidspensionister?

– Hvad er betydelige hjælpeforanstaltninger? Der foreligger ikke direkte beskrivelser af dette men kun indirekte principafgørelser.

Der bør desuden fokuseres på Funktionsevne-metoden, som i praksis giver følgende problemstillinger for kommune og borger:

– Ved mindre funktionsnedsættelser synes skemaet urimeligt omfattende og forlænger sagsbehandlingen af borgerens ansøgning

– De enkelte spørgsmål i samtalskemaet virker ikke relevante, da det ikke er tydeligt hvad det medfører når man f.eks. svarer at man er utryk ved at færdes alene. Det bør fremgå, hvilke ydelser man kan forvente at være omfattet af, ved besvarelse af de enkelte afsnits spørgsmål. Der er således ikke en naturlig kobling imellem udfyldelsen af samtalskemaet, borgerens merudgifter og den endelige afgørelse.

– Funktionsevnevurderingen fremstår ikke som et fagligt kvalitetssikret arbejdsredskab i sammenligning med f.eks. Arbejdsevne-metoden og visitationsvurderinger i hjemmeplejen.

Sidst, men ikke mindst, mener jeg at man bør tage overordnet stilling, via adskillige konkrete eksempler, hvilke persongrupper/diagnoser man ønsker at kompensere. Diabetikere har således længe været et tema i forhold til § 100, hvor Velfærdsministeriet dog i 2008 har været inde og regulere på tilgangen af denne gruppe borgere til § 100.

Psykisk syge, blinde., epileptikere samt gig- og sclerosepatienter er derimod en gruppe som aktuelt sjældent ses omfattet af målgruppen eller have merudgifter der når op over bagatelgrænsen for tilskud. Baggrunden for at de falder uden får målgruppen er den manglende konkrete stillingtagen til indgriben i hverdagen samt hvad der skal betragtes som betydelige hjælpeforanstaltninger i det enkelte tilfælde.

Baggrunden for at de falder under bagatelgrænsen er, at § 100 ikke må dække behand-